

Sygn. akt III U 100/14

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Józef Pawłowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewelina Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy B. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę - przeliczenie świadczenia

na skutek odwołania B. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 20 grudnia 2013 r., **znak:**(...)

o d d a l a odwołanie.

Sygn. akt III U 100/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 lutego 2014 r.

Decyzją z dnia 20 grudnia 2013 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni B. P. prawa do przeliczenia świadczenia.

W podstawie prawnej decyzji powołano przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W uzasadnieniu powołując się na przepis art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazano, że brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia, ponieważ wnioskodawczyni nie przedłożyła żadnych nowych dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni B. P..

Na uzasadnienie swojego stanowiska podała, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych został zobowiązany wszystkim osobom urodzonym po dniu 31 grudnia 1929 r. wysokość świadczenia podwyższyć do 94,5% przeciętnego wynagrodzenia, a od 1 marca 2008 r. podwyższyć do 100% przeciętnego wynagrodzenia. Wnioskodawczyni zaś nie podwyższono świadczenia. Dotychczas otrzymuje emeryturę ustaloną wskaźnikiem 68,33% i z podstawą wymiaru

1.147,29 zł, w wysokości 1.133 zł brutto przy uwzględnieniu waloryzacji. Wnioskodawczynie domagała się wypłacenia emerytury z podwyższonym wskaźnikiem i wyrównaniem.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu odwołując się do treści art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazano, że wnioskodawczynie od kilku lat nie zgadza się

z decyzjami organu rentowego, domagając się podniesienia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. Powyższa kwestia była już wielokrotnie rozpatrywana przez organ rentowy, a na skutek wnoszonych odwołań również przez Sąd Okręgowy w Przemyślu, który prawomocnymi wyrokami oddalającymi odwołania potwierdził słuszność tych decyzji. Ponieważ obecnie wnioskodawczynie nie przedłożyła żadnych nowych dowodów

lub dokumentów mających wpływ na wysokość świadczenia i zmianę decyzji ZUS, brak jest podstaw do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego. Z ostrożności procesowej organ rentowy wyjaśnił,

że roszczenia wnioskodawczynie zawarte w odwołaniu, dotyczące podwyższenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru do 100% jest bezpodstawne, ponieważ wskaźnik ten jest uzależniony od wynagrodzeń osiągniętych w okresie zatrudnienia i ulega zmianie jedynie w przypadku przedłożenia nowych dowodów dokumentujących wysokość tych wynagrodzeń. Obowiązujące w tym zakresie przepisy nie przewidują możliwości „sztywnego” podwyższenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru do 100%, jak żąda tego wnioskodawczynie.

W trakcie rozprawy w dniu 27 lutego 2014 r. wnioskodawczynie wniosła o przeliczenie świadczenia przy ustaleniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru „na co najmniej” 94%.

Sąd Okręgowy w Przemyślu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie B. P., ur. (...), od dnia 4 lutego 1991 r. pobierała rentę inwalidzką.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 1998 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał wnioskodawczynie emeryturę od dnia 1 sierpnia 1998 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ZUS przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 70,15% oraz kwotę bazową 666,96 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 24 lata i 2 miesiące okresów składkowych. Wnioskodawczynie nabyła również prawo do części składkowej świadczenia rolniczego za okres pracy w gospodarstwie rolnym - 6 lat, 11 miesięcy i 2 dni. Wysokość świadczenia wniosła 446,54 zł i była poddawana kolejnym waloryzacjaom.

W dniu 22 stycznia 2004 r. wnioskodawczynie złożyła wniosek o ponowne przeliczenie emerytury. Odmowna decyzja ZUS z dnia 3 lutego 2004 r. została zmieniona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego

w K. Ośrodka (...) w P. z dnia 30 marca 2004 r., sygn. akt VII U 465/04, który na skutek odwołania wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawczynie prawo do emerytury z uwzględnieniem składnika wynoszącego 24% kwoty bazowej według stanu tej kwoty z dnia złożenia wniosku o emeryturę – począwszy od dnia 1 stycznia 2001 r.

W rezultacie decyzją z dnia 8 listopada 2004 r. ZUS przeliczył wnioskodawczynie emeryturę, jednocześnie z wyrównaniem za okres od 1 stycznia 2001 r. do 30 listopada 2004 r. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru i uwzględniono 24 lata i 2 miesiące okresów składkowych. Ponadto ZUS przyjął do wyliczenia części socjalnej świadczenia kwotę bazową wynoszącą 1.147,29 zł.

Decyzją z dnia 10 marca 2007 r., zgodnie z przepisami art. 194a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ZUS został zobowiązany do ponownego ustalenia wysokości emerytury przysługującej osobie urodzonej po dniu 31 grudnia 1929 r. Nowa wysokość świadczenia obowiązywała od dnia 1 marca 2007 r. W rezultacie ZUS ponownie ustalił wysokość świadczenia, która polegała na obliczeniu emerytury od kwoty bazowej podwyższonej do 94,5% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości tego świadczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, ustalony na dzień 28 lutego 2007 r. wyniósł 70,15%. Wysokość emerytury z uwzględnieniem waloryzacji przypadających do dnia 28 lutego 2007 r., na dzień 1 marca 2007 r., wyniosła 756,99 zł.

Na skutek odwołania wnioskodawczyni od powyższej decyzji, Sąd Okręgowy w Przemyślu prawomocnym wyrokiem z dnia 30 maja 2007 r. sygn. III U 590/07 oddalił odwołanie.

W dniu 26 lipca 2007 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń z lat 1966-1990 uzyskanych w Spółdzielni Pracy (...) w J.. Do wniosku dołączyła zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Komendę Powiatową Państwowej Straży Pożarnej w J..

Decyzją z dnia 31 lipca 2007 r. ZUS przeliczył emeryturę od dnia 1 lipca 2007 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1967-1982, 1985-1986, 1988-1989. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 68,33%, a kwota bazowa 1.147,29 zł. Przyznano wnioskodawczyni prawo do części składkowej świadczenia rolniczego za okres pracy w gospodarstwie rolnym, tj. 6 lat i 11 miesięcy. Emerytura z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 811,11 zł.

Na skutek odwołania wnioskodawczyni od powyższej decyzji, Sąd Okręgowy w Przemyślu wyrokiem z dnia 5 listopada 2007 r., sygn. III U 1251/07 oddalił odwołanie.

Decyzją z dnia 10 marca 2008 r. ZUS wskazał, że zgodnie z przepisami art. 194a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS został zobowiązany do ponownego ustalenia wysokości emerytury, przysługującej osobie urodzonej po dniu 31 grudnia 1929 r. Wskazał również, iż zgodnie z art. 88 i art. 89 ww. ustawy oraz art. 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenie po ponownym ustaleniu podlega waloryzacji i przysługuje w nowej wysokości od 1 marca 2008 r. ZUS ponownie ustalił wysokość emerytury polegającą na obliczeniu emerytury od kwoty bazowej podwyższonej do 100% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości tego świadczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, ustalony na dzień 29 lutego 2008 r. wyniósł 68,33%. Emerytura po ponownym ustaleniu jej wysokości, z uwzględnieniem waloryzacji przypadających do 29 lutego 2008 r., na dzień 1 marca 2008 r., wyniosła 835,54 zł. Wysokość emerytury zwaloryzowanej wskaźnikiem 106,50% od 1 marca 2008 r. wyniosła 889,85 zł. Podstawa wymiaru emerytury po ponownym ustaleniu z uwzględnieniem waloryzacji przypadających w okresie do dnia 29 lutego 2008 r. wyniosła 1.224,58 zł, a po waloryzacji od dnia 1 marca 2008 r. wskaźnikiem waloryzacji 106,50% wyniosła 1.304,18 zł ($1.224,58 \text{ zł} \times 106,50\%$).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 24 czerwca 2008 r., sygn. III U 578/08 Sąd Okręgowy w Przemyślu oddalił odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji.

Decyzją z dnia 10 marca 2009 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury wnioskodawczyni poczynawszy od 1 marca 2009 r. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2009 r., tj. 889,85 zł przez wskaźnik waloryzacji 106,10%. Emerytura po waloryzacji od 1 marca 2009 r. wyniosła 944,13 zł.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. III U 444/09 Sąd Okręgowy w Przemyślu oddalił odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji.

W dniu 14 kwietnia 2009 r., a następnie 24 czerwca 2009 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne ustalenie podstawy wymiaru przyjętej ostatnio do obliczenia emerytury z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia za okres wykonywania zatrudnienia w ramach stosunku pracy, za który nie jest możliwe przedłożenie dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne – z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2009 r. ZUS odmówił wnioskodawczyni prawa do przeliczenia dotychczasowej podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 8 grudnia 2009 r., sygn. III U 975/09 Sąd Okręgowy w Przemyślu oddalił odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji.

Decyzją z dnia 9 marca 2010 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury wnioskodawczyni począwszy od 1 marca 2010 r. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2010 r., tj. 944,13 zł przez wskaźnik waloryzacji 104,62% i emerytura wyniosła 987,75 zł.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 24 maja 2010 r., sygn. III U 536/10 Sąd Okręgowy w Przemyślu oddalił odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji.

Decyzją z dnia 14 czerwca 2012 r. ZUS odmówił wnioskodawczyni przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 lipca 2012 r. sygn. III U 1368/12 Sąd Okręgowy w Przemyślu oddalił odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji.

Dowód – akta organu rentowego:

- decyzja ZUS z dnia 14.05.1991 r., z dnia 26.08.1998 r., z dnia 3.02.2004 r., z dnia 8.11.2004 r., z dnia 10.03.2007 r., z dnia 31.07.2007 r., z dnia 10.03.2008 r., z dnia 10.03.2009 r., z dnia 30.06.2009 r., z dnia 9.03.2010 r., z dnia 14.06.2012 r.,

- wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie Ośrodka (...) w P. z dnia 30.03.2004 r., sygn. VII U 465/04,

- wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 30.05.2007 r. sygn. III U 590/07, z dnia 5.11.2007 r. sygn. III U 1251/07, z dnia 24.06.2008 r. sygn. III U 578/08, z dnia 29.04.2009 r. sygn. III U 444/09, z dnia 8.12.2009 r. sygn. III U 975/09, z dnia 24.05.2010 r. sygn. III U 536/10, z dnia 30.07.2012 r. sygn. III U 1368/12,

- wniosek o przeliczenie świadczenia z dnia 26.07.2007 r., z dnia 14.04.2009 r. i z dnia 24.06.2009 r.,

- zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Komendę Powiatową Państwowej Straży Pożarnej w J..

Wnioskiem z dnia 12 grudnia 2013 r. wnioskodawczyni wystąpiła o wypłacenie emerytury z podwyższonym wskaźnikiem i podstawą wymiaru emerytury z wyrównaniem.

Zaskarżoną decyzją z dnia 20 grudnia 2013 r. ZUS odmówił wnioskodawczyni prawa do przeliczenia świadczenia.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek o przeliczenie emerytury z dnia 12.12.2013 r.,
- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 20.12.2013 r.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, korzystają więc one z domniemania prawdziwości zawartych w nich danych z mocy art. 244 i nast. k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni B. P. należy uznać za nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
 - 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
 - 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia (ust. 2 art. 111).

Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy (ust. 3 art. 111).

W myśl art. 15 ust. 1 powołanej wyżej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

W przypadku gdy zainteresowany w ciągu 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłosił wniosek o emeryturę, pobierał przez więcej niż 10 lat zasiłek przedemerytalny, podstawę wymiaru emerytury stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zainteresowany nabył prawo do tego zasiłku (ust. 2 art. 15).

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy (ust. 2a art. 15).

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19 (art. 15 ust. 4).

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250% (art. 15 ust. 5).

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6).

W toku postępowania wnioskodawczyni domagała się przeliczenia świadczenia przy ustaleniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru „na co najmniej” 94%.

Wskazać należy, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia uzależniony jest od wysokości zarobków.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalany jest w trzech etapach: a) oblicza się, dla każdego roku z uwzględnianego okresu, łączną kwotę podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, b) oblicza się stosunek każdej ww. kwoty łącznej do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok (wynik wyrażany jest w procentach, z zaokrągleniem do części setnych), c) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów. Górna granica wysokości WWPW wynosi 250% (w przypadku wyliczenia WWPW wyższego niż 250% następuje jego obniżenie) / Marcin Bartnicki, Komentarz do art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, 2009.09.30/.

Wnioskodawczyni może udowodnić wysokość wynagrodzenia uzyskiwanego w poszczególnych okresach zatrudnienia przy zastosowaniu różnorodnych środków dowodowych, a kierując się zasadą kontrydiktoryjności znajdującą wyraz w art. 232 zd. 1 k.p.c.,

to na wnioskodawczyni spoczywa ciężar dowodowy w tym zakresie. Pomimo spoczywającego na wnioskodawczyni ciężaru dowodowego, nie zaoferowała ona ani w toku postępowania przed organem rentowym, ani w postępowaniu sądowym żadnych dowodów pozwalających na przeliczenie świadczenia przy ustaleniu wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Natomiast obowiązujące przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie przewidują możliwości ustawowego podwyższenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia do 94% czy 100%, jak tego domaga się wnioskodawczyni.

Wyjaśnić dodatkowo należy, że zgodnie z art. 194a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura i renty przysługujące na podstawie ustawy, które zostały obliczone od kwoty bazowej stanowiącej mniej niż 100% przeciętnego wynagrodzenia, podlegają przeliczeniu.

Przeliczenie emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy polega na ponownym obliczeniu świadczenia od kwoty bazowej określonej w ust. 4 i 5 (art. 194a ust. 2).

Dla świadczeń przysługujących emerytom i rencistom urodzonym po dniu 31 grudnia 1929 r. podwyższa się kwotę bazową do 100% przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia wysokości świadczenia w dniu jego przyznania - od dnia 1 marca 2008 r. (ust. 5 art. 194a).

Przeliczona emerytura i renta podlega podwyższeniu w ramach waloryzacji przypadających do dnia, od którego przysługuje prawo do świadczenia w przeliczonej wysokości, a jeżeli wypłata była wstrzymana - z uwzględnieniem waloryzacji przypadających w okresie do dnia jej wznowienia (art. 194a ust. 6).

Na mocy nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustawą z dnia 16 lipca 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 191, poz. 1954) wprowadzono mechanizm stopniowego - tj. rozłożonego na lata 2005-2008 - podwyższania wysokości świadczeń emerytalno-rentowych przyznanych w latach 1993-1998 przy zastosowaniu niższej niż 100% kwoty bazowej (likwidacja tzw. "starego portfela"). W pierwszej kolejności przeliczenie emerytur, rent z tytułu niezdolności do pracy oraz rent rodzinnych dotyczyło osób w wieku 75 lat i starszych (podwyżki w latach 2005-2006), następnie zaś (tj. od dnia 1 marca 2008 r.) młodszych świadczeniobiorców. Świadczenia były przeliczane z urzędu /Kamil Antonów, Komentarz do art. 194a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, 2009.09.30/.

Stosownie do wyżej powołanych przepisów Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał z urzędu przeliczenia emerytury wnioskodawcy od dnia 1 marca 2008 r., na mocy decyzji z dnia 10 marca 2008 r.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji wyroku, stosownie do art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.